Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Администрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старострах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Справа турецка.

О нічим нема тепер в політиці бесіди як лиш о Туреччині. В цілій Европі запанувало то чувство, що стара Туреччина валить ся, а нової нїхто не хоче будувати. Збігають ся добрі сусїди і хотять ратувати старий будинок, підпирають его зі всїх боків, але декотрі в души радїби, щоби він завалив ся, бо можна би із него дешевим коштом забрати здоровий ще материял на новий будинок. Але мимо того всї таки підпирають будинок, як можуть, бо з одної сторони боять ся, щоби він розпадаючись не ушкодив і їх будинків, а відтак, щоби при подїлї старого материялу не прийшло ще може до завзятої бійки між добрими сусїдами.

Оттак представляє ся в теперішну пору турецка справа. Зі всїх сторін голосять, що турецка справа не грозить ніякою небезпечностию нарушеня мира, що між державами, котрі приступили до спільної акциї в справі турецкій, панує як найбільша згода. Тоту згоду і безпечність мира задокументовано в послідних днях навіть зовсїм рішучо в двох сторін, з Берлина і Риму. В нїмецкій бесїдї престольній, відчитаній сногди в нїмецкім парляментї, сказано в тій части, де говорить ся про полїтику заграничну, ось як:

„Добрі і дружні відносини держави до всїх держав заграничних тревають незмінно дальше. В спілцї з правительствами Росиї і Францї старала ся Нїмеччина недопустити до дальших грізних запутанин, які могли були вийти з війни межи обома великими державами на всходї Азиї. Наші змаганя завдяки розважній уміреностии японьского правительства увінчали ся успіхом, і причинять ся до того, що розширить ся поле мирного дїланя для нїмецкого промислу і торговлї. Наша поважна увага звернена тепер на невідрадні подїї в турецкій державі і викликану ними ситуацию. Вірна своїм союзам і випробованим засадам нїмецкої полїтики єсть нїмецка держава кождого часу готова дїлати спільно з покликаними до того в першім рядї через свої інтереси державами, щоби служити справі мира. Однодушне рішенє всїх держав, щоби шанувати іствуючі угоди і правительство султана при заведеню упорядкованих відносин, оправдує надію, що спільним змаганям удасть ся успіх осягнути".

В італїяньскім парляментї сказав знов президент мінїстрів Кріспі, що тридержавний союз не був ще нїколи так кріпкий як тепер. Італїя сповняє на всходї свій обовязок дїлаючи спільно з другими державами. Коли status quo Туреччини мусїв терпіти через пороблені свого часу похибки, то такі похибки тепер не повторять ся.

Що розуміє Кріспі під тими похибками, котрі, як він каже, не повторять ся, легко зрозуміти. Значить то, що держави не позволять на то, щоби де небудь в Туреччинї настала друга Болгария, а в котрій би подібно як в першій Болгариї, котрась із держав забезпечила собі майже виключний вплив. Чи із слів тих треба здогадувати ся, що також і Італїя готова позбути ся своїх аспірацій в Триполісї? Ледви; інтереси Італїї занадто звязані з Африкою, як щоби она в користь Туреччини зрікала ся їх. Але полїтика наказує тепер згоду, щоби несподївано не вийшла ще більша запутанина і Італїя обовязуєсь сидїти тихо. То само робить і Росия. Одна Анґлїя невдоволена з такої згідної акциї, хоч також не видить иншого виходу, як лиш спільно поступати з другими державами. Длятого то мабуть анґлїйска праса дуже скептично висказує ся о згодї держав в турецкій справі. Консервативна Saturday Review пригадує, що й в 1876 р. цїлими місяцями не говорено о нічим більше як лиш о однодушній згодї держав в турецкій справі, а прецї то не стануло на перешкодї росийско-турецкій війнї. Так може і тепер стати ся — каже згадана ґазета — і ми мусимо приготовити ся на то обявленє, що однодушність великих держав в Константинополи виходить на їх комбінацию против Анґлїї. Ще дальше іде ґазета Speaker, котра має звязь з лїберальними кругами полїтичними в Анґлїї. Ся ґазета розбираючи чутку про союз Нїмеччини з Росиєю вказує на то, що можуть настати зовсїм инші союзи, котрих наслїдком може бути небезпечне відокремлене Анґлїї. Нїмеччина — так доказує Ґрезкер — не потребує вже шукати помочи против війни з Францею. Бодай нїмецкий цїсар не має нїякої причини побоювати ся порозуміня межи Петербургом а Парижем, бо знає, що француско-росийске правительство одержало виразне остереженє, що тому порозуміню настав би конець, скоро би Франция взяла ся зачіпної полїтики супротив Нїмеччини. Через своє найновійше становище на далекім всходї признан нїмецкий цїсар границї француско-росийского союза і річ очевидна, що коли-б париські журналісти не стояли на перешкодї, то Нїмеччина могла би приступити до зовсїм нового союза.

Із сих голосів анґлїйскої праси видко, чого Анґлїя побоюєсь — отвертого союза Нїмеччини з Францию в некористь Анґлїї; она предвиджує навіть, що в дотеперішнім стано-

---

7)

На склонї житя.

(Сїльский образок І. Грдіни — З ческого.)

(Дальше).

— Ходи ж осушити ся, дитино, дай тут руку, щоби-сь в тій пітьмі не віткнула ся; я могла взяти з собою сьвітло. Ну, то вуйко вачудує ся! Дай руку. Бий ся Бога, Клярко, ти ціла промокла. Де тебе зловив дощ?

— Сама не знаю.

— Бідненька, мусиш переодїти ся. Знає Замецкий куди ти пішла?

— Не знає.

— Або-ж его не було дома?

— Був ще десь в поли.

— Буде о тебе неспокійний.

— І я так гадаю.

Обі розмавляючи дійшли до дверий комнати. Марта отворила і втягнула Клярку за собою.

— Угадай, брате, кого тобі приводжу?

— Я вже за старий на загадки — відозвав ся пан-отець, підвівши ся в постели. — Засьвіти насамперед.

— Нї, нї, мамо, не сьвітіть!

— Ах, то Клярка, — а ти відки тут взяла ся?

Клярка сказала то, що перше матери.

— Лише щоби тобі що не шкодило. Марто, дай їй яку суху одіж і засьвіти, нехай подивлю ся на неї.

— Нї, вуйку — посиджу собі трохи у вас і оповім вам дещо, заки дощ перейде. Але не розсьвічуйте. В цїлім селї вже темно, по що має в ночи блищати сьвітло на приходстві.

Бідна Клярка! Бояла ся, щоби не побачили єї зблїдлого лиця і виплаканих очий.

Пан-отець нїчого не замітив.

— Ну, коли не хочеш. — Говорити можемо і потемки. Сядь собі тут, а ти, Марто побіч. — То тебе тут дощ загнав! Чуєш, Клярко, до нас доходять різні вісти з вашого села, але ми не хочемо тому вірити. Правда, Марто, що ми чули?

— А що, вуйку?

— От, не хочу вірити, як Тома в письмі сьвятім, заки сам не пересьвідчу ся і не спитаю тебе. Кужуть, що ваше ґаздівство має піти на лїцитацию та що —

— Наше ґаздівство?

— Та так, кажуть, що Замецкий має вдавати ся лише з великими панами, тратить з дня на день більше і не погадає навіть, кілько то набідував его отець, щоби лиш що придбати.

— Він такий не є, вуйку.

— Я з щирого серця хотів би, аби ті всї річи були лиш видумкою і злобною клеветою. Впрочім я не жадаю, щоби Замецкий дуже побивав ся — таке господарство може єму забезпечити житє. Певне, як би хотів жити як ґраф, то єму не вистане.

— Я о нічим не знаю, вуйку.

— Бачиш, я у вас не буваю, але чую то з різних сторін.

— Не розумію того.

— Ти певне й сама о тім не знаєш?

— Правда.

— Ти схилила голову, Клярко? — Менї здаєсь ся, що плачеш?

— Нї, вуйку, я лиш нагадала собі Кирилка.

— Кирилка? — Часто его згадуєш?

— Нині перший раз. Дощ перейшов, північ минула, вже час менї вертати. Що там роблять мої дїти?

— Зажди ще.

— О то була би з мене дивна жінка і мати.

— Таж Замецкий догляне дїтий.

— Все таки они волять матїр.

— Зажди — він певне прийде по тебе.

— Він не знає, де я.

— То нянька єму скаже.

— А що як би забула!

— Нехай хоч Марта відведе тебе.

— Мусїла би назад сама вертати.

— Хоч до церкви тебе відведу.

— Нї, мамусю — заки ви зберете ся, буду в „вивозї" а за хвилю дома. Добранїч — оставайте з Богом, вуйку!

І як коли-б проминувша буря мала знов

вищи держав европейских в справі турецкій може дуже легко прийти до зміни в некористь Анґлії, і радить вже над тим, що робити би в такім случаю. Нема вишої ради каже Satur day Review як дати більше, як дають другі — иншими словами значить то: Анґлія повинна старати ся о то, щоби притягнути Росию на свою сторону, а притягнути в той спосіб, щоби не противилась, аби Росия взяла Константинополь. Правда, що Анґлії прийшлось би дуже тяжко переболіти то, коли б Росия засіла в Константинополи, але з другої сторони не дасть ся і то заперечити, що Константинополь стратив нині дуже богато на вартости для Анґлії. Від коли Анґлія осіла в Єгипті, то головною цілию єї політики есть забезпечити собі дорогу до Індий через канал суеский, а то чей лїпше можна зробити з самого Єгипту як з Константинополя. Коли-ж знов з другої сторони більші і вплививі круги анґлійскі кажуть, що ся дорога до Індиї не варта величезних коштів і напруженя, а повага войскові доказують, що каналу суеского на случай війни трудно би боронити, то чому ж би не поровуміти ся з Росиєю і не дати більше як дають другі великі держави, — чому не пустити єї до Константинополя і до побереж Середземного моря? Росия впрочім і так вже на стілько сильна, що коли б о то розходило ся, то єї фльота на Чорнім мори виборола би собі перехід через Дарданелї, хоч би султан і як тому противив ся.

Лїпше нехай Росия возьме Константинополь нехай осяде на побережах Середземного моря, тогди не буде так неприступна, як тепер, а в чім лежить теперішна єї сила. Нині лекше переболїти Росиї утрату Кронштадта і Владивостока, як Анґлії утрату великого корабля панцирного; коли ж осяде над Середземним морем, то тогди лекше можна буде єї зачепити.

Оттак розумує анґлійска праса і не можна сказати, щоби она зі взгляду на Анґлію не мала в тім трохи рациї. Сі голоси анґлійскої праси мають ще й ту вартість, що показують нам, який оборот може з часом взяти справа турецка. Певно, що так, як нині річи стоять, то нема чого побоювати ся, щоби вже в найблизшім часї справа турецка остаточно і раз на завсїгди була полагоджена. Держави европейскі будуть певно старати ся піддержати ще на якийсь час валячий ся турецкий будинок, але будуть піддержувати єго доти, доки бодай декотрі з них не поровуміють ся, як би єго остаточно розібрати і розділити між себе.

Перегляд полїтичний.

В комісиї буджетовій підніс пос. Менґер жалї на теперішні гроші доказуючи, що сама форма їх есть дуже недогідна. В пальцях годі пізнати, який має ся гріш і треба добре придивляти ся, щоби корони не дати за 20 сотиків, а десять сотиків годі відріжнити від двайцять сотиків. Все то есть причиною страти часу при виплаті. — Пос. Маєтнер радив, щоби вибивати в бронзу також штуки по 5 сотиків разом. Шеф секциї Нібавер сказав, що доки валюта коронова не буде вповні заведена, то штук по однім сотику не буде ніхто уживати; доси всї рахують на крейцарі а не на сотики (гелери) і длятого сотики вертають назад до кас в тій самій скількости, в якій їх пускають в курс. — Пос. Лупул домагав ся окремого інспектора промислового для Буковини.

Коло польске вибрало окрему комісию для розслїдженя справи еміґрацийної. До комісиї увійшли: Залеский, Дідушицкий, Хотковский, Вельовейский, Рутовский і Левицкий.

До Daily News доносять з Риму, що у всїх арсеналах італїяньських настала горячкова робота, щоби приготовити цїлу фльоту на всяку евентуальність. Окремі ескадри стоять в портах Гаета і Специя а крайсер „Пїемонт“ одержав приказ відплисти на води турецкі.

З Кайзаріє наспїла вість о нових розрухах. Кажуть, що там убито 40 Вірмен.

Новинки.

Львів дня 5 грудня 1895.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** на засїданю з дня 2 грудня с. р. ухвалила: 1) Висказати Евст. Мацевці управителеви народної школи в Залїзцях нових при нагоді єго перенесеня в стан супочинку признане за сорок-лїтну ревну і успішну працю учительску; 2) іменувати Петра Тишецкого старшим учителем 6 клясової школи мужеской в Станїславові; 3) затвердити в учительстві Брон. Свибу учителя ґімназиї в Ярославі; 4) перемінити 2-клясову школу народну в Грималові на 4-клясову від 1 січня 1896 і 1-клясову в Радчи на двоклясову від 1 лютого 1896; 5) приймити до відомости справозданя краєвих інспекторів шкільних з люстрациї III-ої ґімназиї в Кракові, ґімназиї Франц Йосифа у Львові і ґімназий в Тарнові і Самборі.

— **Радник двора** ґр. Лось виїхав вчера на люстрацию староства в Рудках.

— **Холера.** З попередних днів остало в лїченю 6 осіб; дня 3 грудня с. р. занедужало 10 осіб, померло 5 а 11 лишило ся недужих. З нових місцевостий проявила ся пошесть в селї Охримівцях, гусятиньского повіта, де занедужала одна особа, котра остала в лїченю.

— **Буджет міста Львова** на 1896 рік предложений маґістратом радї міскій, виказує в звичайних видатках суму 1,995.867 зр., а в звичайних доходах 1,853.127 зр., супротив чого оказує ся недобір 142.650 зр. Надзвичайні доходи обчислені на 306.012 зр., надзвичайні видатки на 44.739 зр., так що була би надвижка в сумі 261.273 зр., котра буде ужита на покрите недобору в прелїмінари звичайних доходів і дасть ще надвижку в сумі 118.533 зр. З 10-мілїонової позички, котру місто Львів має затягнути, предкладає маґістрат ужити 4,071.612 зр. головно на сплату дотеперішних довгів і на вимощене улиць.

— **Спадщина по ґр. Таффе** виносить около 3 мілїони зр. Спадкоємцем есть син покійного ґр. Генрик Таффе, слухатель прав в Градци, однак з застереженем, що через якийсь час буде діставати 30.000 зр. річної апанажи. Вдова дістане ренту 25.000 зр. річно, замужні дочки по 6.000, незамужна 10.000, а сестра покійного 25.000 зр. річно.

— **Арештоване еміґрантів.** В пятницю 29-ого падолиста о 9 тій годинї вечером арештувала полїция на двірци зелїзничім у Львові сїмох селян, котрі хотїли еміґрувати а не виповнили військового обовязку. Арештованих відставлено до суду. Вибрались они були в дорогу без пашпортів.

— **Кровава пригода** лучила ся вчера при ул. Городецкій ч. 111 у Львові в домі зелїзничого машиніста Гофмана. Єго свояк Франц Бїлецкий, 24-лїтний молодець застрілив себе і 18-лїтну служницю Анелю Гемчуківну, свою суджену. Причиною того страшного поступку, були перепони, які ставила родина єго, аби не женив ся зі згаданою служницею. Імовірно, що й Гемчу-

---

вернути ся, збігла Клярка скоренько з сїний на дорогу, відтак через село, довкола кладовища і побігла до Тужетина.

— Що гадаєш, Марто?

— О чім?

— А о Клярці і Замецким та о тих людских гутірках!

— А що ти гадаєш?

— Менї здаєть ся, що з їх господарством мусить бути зле та що Клярка приходила нинї жалувати ся.

* * *

На другий день відправив каменицкий пан отець службу Божу якийсь неспокійний. Коли ішов до престола, був би забув епітрахиль, а коли по службі відходив від престола, то трохи не пішов в ризах до дому. На щастє церківник пригадав єму те. Прийшовши на приходство поснїдав, зібрав ся і взяв палицю та капелюх.

— Таки хочеш іти до Тужетина? — спитала єго Марта.

— Піду, перший раз від коли Клярка віддала ся.

— Та-ж Замецкий досить часто запрошував тебе.

— Ба, запрошував. — Я майже радий, що все міг вимовити ся — міг би коли сказати, що задля мене попав у довги. Впрочім з ним мало зійшовсь би в дома. Але нині піду там непрошений.

— Іди та поздорови Клярку і дїти.

Пан-отець відійшов. Якось тяжко єму було на души але ішов відважно дальше. „Оповідають не гарні річи о Замецкім, але хто знає, чи то всьо правда. А хоч би й що було на тім — ну, то такий господар може собі преці дещо позволити. Впрочім пересьвідчимо ся, може ще не є так зле. Поговорю з ним, скажу єму, що ще не всьо страчене і що на покаяне все час“.

Під хрестом у „визозї“ стрітив ся з тужетиньскими селянами Вороним і Луско.

— Слава Ісусу! А куди так рано?

— До Лїбоховиць, пан-отче, відвідати пана поборця.

— Маєте приємну дорогу — нині розкіш іти полем.

— Правда, гарний час, але ті люди, ті люди злі! От як раз говоримо з Вороним, чого то ви, пан-отче мусите на старість дожити.

— Що тим хочете сказати?

— Що-ж пан-отець ще не знають, що —

— — що?

— Що Замецкий програв цїле ґаздівство.

— Замецкий?

— Та він.

— Коли?

— Нині в ночи!

— Чи я розум стратив?

— Ой, не було би дива, пан-отче.

— Ґаздівство — цїле ґаздівство програв?

— Цїле.

— І не буде мати ніякого?

— Ніколи.

— Як же то стало ся?

— Ох, дурнота все мстить ся. Замецкий прийшов вчера вечер до княжої господи в Перуци — між господарів в Тужетинї не ходив — зійшов ся там з урядниками з замку і иншими гістьми і забавляв ся весело. На дворі лютила ся буря, аж склянки на столах підскакували.

— То Божа кара! — сказав найстарший економ, коли грім ударив в поблизьку ялицю; навіть пса би не вигнав на двір.

— Ой то правда, тепер би менї не пішов ніхто й за десятку по тютюн — додав лїбоховицкий Іцко.

— Тобі певне що нї! — відповів Замецкий. — Але менї на одно слово як самому князеви.

— Я кажу, хиба за добрі гроші.

— Нї, дармо.

— Або на виразний приказ.

— На одно слївце.

— Хиба не далеко.

— З Тужетина до Перуца — то година дороги.

— От говорите; хто би вас послухав, хиба який дурний слуга.

— Нї, моя жінка.

— Клярка?

— Ну так, моя жінка.

— В таку бурю не пішла би, хоч би вас не знати як любила!

— О що заклад, жиде?

Економ став напоминати Замецкого, щоби спамятав ся.

— Що ставиш? — кричав Замецкий.

Іцко надумував ся і поглянув крізь вікно на двір. Присутні взяли Замецкого остерігати, щоби не запускав ся з жидом в таку небезпечну гру, щоби не кривдив своєї молодої жінки і самого себе.

— Мовчіть! Що ставиш Іцку?

— Ну, як ви кажете?

— Що до півночи прийде тут Клярка в тій бури пішки.

— Тут мої гроші.

— Кілько?

ківна згодила ся умерти добровільно. Смерть наступила зараз.

— **Налоговий підпальник.** Дня 2 грудня розпочала ся перед судом присяжних в Бережанах розправа против Федя Василикового, котрий підкладав пять разів огонь в Княгиничах і в Загірю, при чім один чоловік втратив жите. Василик уживав до підпалу пороху стрільничого, котрий завивав в пмати, а відтак запалював і кидав на предмети легко запальні. До розправи покликано 110 осіб.

— **Важне винайдене.** Після вістий з Америки заносить ся на цілковитий переворот в будівництві тих великаньских пароходів, що удержують комунікацию через океан між Европою і Америкою, а свою подорож відбувають в часі нецілого тиждня. Именно якийсь інжинер Ришард Пунітон з Віліямспорт вигадав новий корабель, що зможе переїхати море між Европою і Америкою за три дні. Щасливий винаходець дістав вже патент на свій винахід в Канаді, Англії і Німеччині. Кораблї Пунітона змінять передовсім будову кадовба, а по его боках буде уміщених по пять пар шруб, а крім того одна пара на переді корабля. Ся послїдна пара буде служити до розбиваня филь води і зменшеня єї опору. Прочі пари шруб, сягаючі крилами на пять стіп у воду, будуть гнати корабель. Поодинокі пари шруб будуть уложені в віддаленю 100 стіп одна від другої, так, що кадовб корабля буде мати 600 стіп довжини. Після завіреня винахідця, лежить користь его будови корабля не лише в тім, що корабель буде плисти незвичайно скоро, але також і в більшій безпечности в борбі з филями, навіть єсли море неспокійне. До того кожда шруба ділає сама для себе окремо, так, що коли зломить ся одна з них, то се не спиняе корабля і він при помочи прочих шруб пливе дальше. Величезні машини, поміщені в переді, середині і в кадовбі корабля, обертають шрубами. Коли би відкрите Пунітона показало ся дійстно таким, як заповідають американьскі часописи, то оно викликало би величезні наслідки в відносинах торговельних сьвіта. В Гамбурзї будує ся вже корабель після вигадки Пунітона, а англійска адміралїция удала ся до винахідця з просьбою, щоби їй прислав взорець свого корабля.

— **Люта мати.** В селї Сургів, любельскої губернії одна Росиянка хотячи позбути ся новонародженої дитини, напалила в печи і вкинула єї в огонь. На третий день вимела з печи попіл і решту кісток недопалених та веліла свому фірманови висипати то до ями з сьмітєм. Фірман замітив, що в попели суть якісь кісточки і позбирав їх та сховав не говорячи нікому о тім. Так само і кухарка бачила в печи кістки дитини, але боячи ся утрати службу мовчала. Але правда не укрила ся, бо котресь з них виговорило ся, так що о злочині дізнала ся полиция і арештувала убийницю-матір.

— **Нещастє в менажерії.** Знаного властителя менажерії Клюцкого, що обвозив дикі звірята по цілій Европі, а кілька разів був і в Галичині, стрітила в Градци нещастна пригода. Именно сими днями, коли рано увійшов до клїтки леопарда, покалїчив его той звір в лице, руки і шию так небезпечно, що нещастному грозить утрата житя. Кажуть, що леопард длятого кинув ся на Клюцкого, бо не пізнав его з причини, що Клюцкий увійшов в клїтку в кожусї.

— **Відважна жінка.** В місцевости Траяна в Країні вломив ся дня 27 го надолиста в ночи якийсь злочинець до мешканя тамошних господарів Новаків і кількома уколенями ножа убив господаря. Жінка убитого, кріпка і сильна женщина, кинула ся на убийника і по завзятій борбі викинула его з хати та замкнула за ним двері. Відтак засьвітила, а коли побачила, що муж не жиє, вибігла на улицю і стала кликати о поміч. Але тут напав на неї злочинець знову і другий раз счинила ся між жінкою а розбійником борба на житє і смерть. Розбійник мав довгий ніж, жінка була з порожними руками. Помимо того не удалось ему повалити єї. Між тим вийшла на двір чотиролїтна дитина Новакової і своїм криком та плачем сполошила розбійника. Але тепер вже й жінка не могла довше устояти на ногах, бо в кількох місцях була тяжко покалїчена і она упала без памяти на землю. Надбігші люди найшли єї непритомну в калужи крови. Лікарі сумнївають ся, чи удасть ся їм удержати нещасливу при житю. Розбійника доси ще не вислїджено.

— **Померли:** О. Іван Матковский, парох в Ясеници сільній старосамбірского деканата, в 85 році житя, 51-ім сьвященьства; — о. Атаназий Стахурский, парох в Пісочній, деканата роздільского, в 77-ім роцї житя а 50 ім сьвященьства; — о. Лев. Лонкий, в Девятниках, дек. бобрецкого, в 68 ім роцї житя, а 43-ім сьвященьства.

— **Рай для котів** панує в почтовім будинку в Льондонї. Від непамятних часів єсть там звичай, що коти уважають ся немов за якісь приналежні до уряду єства. Вільно їм ходити по всїх салях, кітки з малими гніздять ся в відділї заграничних кореспонденций, в сали для poste restante пустують котята і нїхто їх звідтам не виганяє, а кошт удержаня тих улюблених звірят представляє в буджеті почтового будинку досить видну квоту. Ті коти правдиво привязані до місцевости від кільканайцять а може кількадесять поколінь. Урядники старають ся всїми способами, щоби новонародженим було вигідно і тепло. Взагалї в Англії дуже розширене замилуване до тих складних а хитрих звірят.

ТЕЛЄГРАМИ

Прага 5 грудня. При вчерашних виборах до ради громадскої вибрано 3 Старо- і 1 Молодочеха. Рада громадска складає ся тепер з 49 Старо- і 41 Молодочехів.

Букарешт 5 грудня. При виборах до сенату вибрано на 60 кандидатів 57 кандидатів правительственних і одного опозиціоніста.

Софія 5 грудня. Анкета парляментарної комісиї в справі процесу Стамболова здала справоздане, з котрого виходить, що Стамболов допустив ся всїляких злочинів і ставить внесене, щоби потягнути до одвічальности бувших міністрів та зробити процес спадкоємцям Стамболова.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1895, після середно-европ год

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·40	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам.	—	2·10	6·	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	—	10·30	2·40	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	—	5·25	9·33	—	7·38
Сколього і Стрия	—	—	—	—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Приходять з

Кракова	1·22	5·10	8·40	7·00	9·06	9·00	—
Підволочиск	2·25	10·00	—	8·25	5·00	—	—
Підвол. з Підзам.	2·13	9·44	—	8·12	4·33	—	—
Черновець	9·50	—	—	1·32	7·37	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	6·17	—	—	—
Стрия	—	—	—	12·05	8·10	1·42	—
Сколього і Стрия	—	—	—	9·16	—	—	—
Белзця				8·00	4·40		

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год. на то львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Поїзд блискавичний до Львова 8·40 вечер, з Кракова 2·04 по полудни, з Відня 7·04 рано.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

— На пару великих коний — тисяч риньских.

— То мало.

— Ну, то два тисячі.

— Більше не маєш?

— Коли вы вперли ся, то й мій дім в Лібоховицях.

— А я ставлю ціле моє ґаздівство в Тужетині.

— Оно задовжене.

— То що з того; все така більше варте як ті твої дві тисячі і твоя буда. Отже тут перед всїми сьвідками — ви відходите панове? Не бійте ся, не будете іти сьвідчити до суду! Перед тими сьвідками обовязує ся Іцко дотримати такої умови: як моя Клярка прийде сюди пішки перед півночию, то я замість него буду властителем его дому в Лібоховицях!

— А пан Замецкий каже, що буду замість него ґаздою в Тужетині, як єго пані не прийде!

Замецкий найшов післанця і той по довгім торзї за добрі гроші виплачені готівкою пігнав як стріла серед бурі до Тужетина.

Була одинайцята година, як вернув назад.

— Де жінка? — спитав Замецкий.

— Вечером вийшла з дому і доси не вернула.

— Хто тобі те сказав?

— Нянька сидить там сама одна на цілім ґаздівстві.

Замецкий поблїд і поглянув на годинник.

— Іцку додаш мені ще годину?

— Ні!

— І Клярка мусить пішки сюди прийти?

— Певне!

— Добре, то я сам піду по неї, до півночи мушу тут бути, хоч би прийшлось мені й з пекла єї вирвати!

І вхопивши капелюх кинув ся на двір немов би утікав.

Вскорі задиханый влетів до своєї комнати в Тужетині.

— Клярко, де ти?

— Нема! — відповіла налякана нянька.

— Де она?

— Не знаю.

— В котру сторону пішла?

— Я не дивила ся.

Як божевільный бігав Замецкий по полях, в найбільшій бури глядав, кликав — Бог знає, де Клярка!

— Було пів до дванайцятої — Іцко наслухував. Нічого не відзивало ся. Відтак вже три чверти на дванайцяту — на дворі озвав ся пес — але то був лиш нічний сторож, що обходив село. Ще пять мінут, ще дві — вже бе дванайцята — вже вибила. Тепер може Замецкий прийти. Іцко подивив ся по наляканих гостях, що сидїли тут і ждали кінця справи, відітхнув, а его блїде лице прояснило ся.

Рано вертав через Тужетин домів і з вдоволеною усьмішкою поглянув на Замецкого загороду.

(Конець буде.)

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.